

מחמוד דרויש

שום דגל ברוח

שום דגל ברוח אינו מתנופף/
 שום סוס אינו שוחה ברוח/
 שום תף אינו מבשר על עלית הגל
 או נפילתו,
 כלום לא קורה בטרגדיות היום/
 המסך הורד/
 המשוררים והצופים עזבו,
 ואין ארז/
 אין עצרת/
 וענפי זית אינם מברכים את היורדים
 מן הספינות, מתשים מחטם מדמם,
 ומקלילות המערכה האחרונה/
 כאלו הם באים מגזרה לגזרה/
 גורלותיהם רשומים מאחורי הטקסט,
 יוניה בדמות טרויאנית,
 לבנה או שחרה/
 לא נשברו ולא נצחו
 ולא שאלו את עצמם: מה יקרה מחר בבקר
 ומה יהא לאחר הצפייה ההומרית הזאת?/
 כמו היה זה חלום יפה העושה צדק עם השכויים
 ומושיט להם עזרה כנגד הלילה המקומי הארז,
 כאלו אמרו:

"אנו חובשים את פצעינו במלח
 אנו חיים ליד זכרוננו
 אנו מנסים את מותנו הרגיל
 אנו מחכים לתחייה, כאן, בביתה,
 במערכה שאחרי האחרונה..."

מערכית גיא רון-גלבע